

Het gele huis

Van Mieko Kawakami verschenen eerder bij Park Uitgevers:

Borsten en eitjes

Hemel

Mieko Kawakami

Het gele huis

Uit het Japans vertaald door Maarten Liebrechts

Wereldbibliotheek

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

© 2023 Mieko Kawakami

Oorspronkelijke titel *Kiirōi ie*

Oorspronkelijke uitgever Chuokoron-Shinsha, Inc.

© 2024 Nederlandse vertaling Maarten Liebrechts / Wereldbibliotheek

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara

Foto omslag © Masafumi Nakanishi

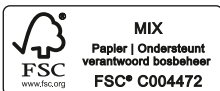
Foto auteur © Reiko Toyama

NUR 302

ISBN 9789463812610

www.wereldbibliotheek.nl

Wereldbibliotheek maakt deel uit van Park Uitgevers

HOOFDSTUK 1

Het weerzien

1

Ik had gedacht dat ik haar nooit zou vergeten, waar ik mijn leven ook ging leiden, hoe oud ik ook werd en wat er ook gebeurde.

Maar tot ik zojuist haar naam zag in het korte online artikel waar ik per toeval op terecht kwam, had ik me niet gerealiseerd dat ik niet alleen het feit dat ik dat had gedacht, maar álles was vergeten: haar naam, haar bestaan, de tijd die we met elkaar hadden doorgebracht en wat wij daar hadden uitgevoerd.

Kimiko Yoshikawa.

De gedachte dat het iemand anders is met dezelfde voor- en achternaam flitst door mijn hoofd, maar mijn intuïtie vertelt me dat degene die in dit artikel wordt beschreven, mijn Kimiko is.

Op 23 december vond in de arrondissementsrechtbank van Tokio de eerste hoorzitting plaats tegen de in Shinjuku, Tokio, woonachtige, werkloze Kimiko Yoshikawa (60), verdacht van het toebrengen van lichamelijk letsel, bedreiging en vrijheidsberoving. Het vermoeden is dat ze sinds mei verleden jaar gedurende een periode van één jaar en drie maanden een vrouw van in de twintig uit Ichikawa in de provincie Chiba in haar flatwoning in de wijk Shinjuku in Tokio heeft opgesloten in een kamer, haar geweld heeft aangedaan en zwaar letsel heeft toegebracht. Tijdens de voorgeleiding beriep gedaagde Yoshikawa

zich op haar zwijgrecht, waarna haar advocaat haar onschuld bepleitte.

Volgens de tenlastelegging zou gedaagde Yoshikawa sinds circa februari 2018 haar vrouwelijke huisgenoot gedurende één jaar en drie maanden in een kamer in haar flat in de wijk Shinjuku gevangen hebben gehouden, mishandeld hebben en zware verwondingen hebben toegebracht waarvan de vrouw na een maand pas volledig was hersteld.

Tijdens het requisitoir verklaart de eisende partij dat het vrouwelijke slachtoffer destijds geen vast verblijfadres had en in 2017 in de woning van gedaagde Yoshikawa kwam wonen. Aanvankelijk leidden ze een probleemloos leven, maar na verloop van tijd begon de gedaagde het gedrag van het slachtoffer te monitoren door onder andere controle te nemen over haar persoonlijke bezittingen en kennissenkring. Vervolgens praatte ze haar angstgevoelens aan door herhaaldelijk dreigementen te uiten als: ‘Als je naar buiten gaat, zul je het met geen mogelijkheid overleven,’ waardoor de vrouw ontmoedigd werd om een vluchtpoging te wagen. Tevens wijst de eisende partij op het feit dat de gedaagde het slachtoffer boven op de veelvuldige mishandelingen wederrechtelijk van haar vrijheid heeft beroofd en haar bovendien onder haar heerschappij naar believen liet gehoorzamen. De zaak kwam aan het licht na een aangifte van de op eigen kracht ontsnapte vrouw.

Nadat ik het artikel drie keer achter elkaar heb gelezen, adem ik de lucht die zich in mijn longen heeft opgehoopt uit. Mijn hart gaat zo hard tekeer dat ik mijn vingertoppen licht kan voelen trillen. Het is Kimiko. Geen twijfel mogelijk. Mijn Kimiko is ingerekend.

Kimiko Yoshikawa – wanneer ik die naam online opzoek, kom ik niet verder dan één artikel met een vergelijkbare inhoud, en nog een met een verslag van enkele regels. Beide artikelen behandelen de kwestie kort. Verder is er alleen nog een pagina met toekomst-

voorspellingen op basis van de uitspraak en schrijfwijze van iemands volledige naam en een over aanbevolen namen voor meisjes. Afgezien van het incident dat ik zojuist onder ogen ben gekomen, lijkt er online geen informatie met betrekking tot Kimiko zelf te bestaan.

Ik probeer mijn gedachten op een rijtje te zetten. Ik ga nog eens naar de pagina met het eerste artikel en check de datum.

Dit artikel is gepubliceerd op 10 januari 2020. Dat is zo'n drie maanden geleden. En er staat dat het incident vorig jaar heeft plaatsgevonden, in mei 2019.

Maar hoe aandachtig ik het ook lees, ik kan niet goed bevatten wat die data te betekenen hebben. Ik snap wel dat er drie maanden zijn verstreken sinds de eerste hoorzitting, maar in welke staat het slachtoffer en de betrokkenen op dit moment verkeren, of hoe de zaak en de rechtszitting zich verder gaan ontwikkelen, dat soort dingen weet ik niet. Hoe zou het nu met Kimiko gaan? Wat gaat er verder met haar gebeuren? Hoe kom ik dat soort dingen in vredesnaam te weten?

Ik kan me totaal geen voorstelling maken van een verhoor of de procedures en regels in een huis van bewaring, dat soort dingen. Het enige wat ik me voor de geest kan halen zijn stompzinnige beelden die ik weleens in soapseries of op het journaal heb gezien, zoals een kil grijs kamertje, handboeien, een rechter met een onbewogen gezicht en een portret gemaakt door een rechtbanktekenaar.

Dat, en Kimiko's gezicht.

Kimiko, met wie ik een jaar of twintig geleden, toen ik nog jong was, een paar jaar heb samengeleefd. In het artikel staat dat ze zestig is. Is mijn Kimiko zestig? Ik kan het haast niet geloven. Als je er logisch over nadenkt, spreekt het voor zich; er is immers effectief zoveel tijd verstreken en ik ben inmiddels ook al veertig, maar toch kan ik de leeftijd die onder Kimiko's naam is geplaatst met geen mogelijkheid als een realistisch getal zien.

Ik sluit mijn ogen en zeg tegen mezelf dat er niets aan de hand is. Logischerwijs heb ik niets met dit incident te maken. Er is niets om me zorgen over te maken. Ik weet al twintig jaar niet hoe het met haar gaat en ik heb bovendien geen contact meer met haar opgenomen, dus wij zijn in geen enkel opzicht meer met elkaar verbonden. Er is sindsdien veel tijd verstreken, en alles is voorbij, ligt achter me. Afgezien van dit incident – dat van de vrijheidsberoving door Kimiko – is er tot op heden geen enkel probleem ontstaan. Op het internet is er althans verder niets te vinden. Er is niets aan de hand, zeg ik meerdere malen tegen mezelf.

Wanneer ik opkijk van het scherm van mijn telefoon merk ik dat de kamer gehuld is in het donkere blauw van de avondschemering, waar tot zojuist geen enkele aanwijzing voor was. De schaduwen van verschillende voorwerpen zijn intenser geworden. Op de lage eettafel staat een bord spaghetti met bolognesesaus uit een pakje die ik van plan was geweest te gaan eten. Maar omringd door de tekenen van de geleidelijk naderende nacht ziet het er om een of andere reden niet langer uit als voedsel.

's Nachts word ik meerdere keren wakker, waardoor ik bij het aanbreken van de ochtend amper heb geslapen.

Het gordijn dat het ochtendlicht van de lente opvangt doet me denken aan een groot, spierwit vel tekenpapier. Zodra ik mijn ogen vanwege het oogverblindend felle licht sluit, lopen allerlei kleuren in elkaar over om daarna weer te verdwijnen. Donkerblauw, dieprood, geel... op dat moment schiet Kimiko's gezicht me te binnen.

Terwijl haar handen haar weerbarstige, gitzwarte haar dat tot halverwege haar rug viel in een staart deden, zei Kimiko: 'Ik heb zoveel haar, dat je het niet eens door zou hebben als er een hele kat in zat,' waarna ze vrolijk lachte. Ik moest ook lachen; we moesten allemaal lachen. Een oud huis. De kamers waren allemaal even klein, het lag er vol rondslingerende spullen, maar bij de voordeur

was het altijd netjes. We hadden afgesproken dat er maximaal twee paar schoenen per persoon mochten staan. Omdat de voordeur een plek was waar geluk naar binnen kwam en het toilet een plek waar het slechte naar buiten ging, was de regel dat je die plekken te allen tijde schoon moest houden.

Ik sluit mijn ogen, draai me om in mijn bed en doe een poging om de opkomende beelden van me af te schudden. Maar alsof ze elkaar bij de hand hebben gepakt, komt het ene na het andere beeld van allerlei dingen waar ik al een hele tijd niet aan heb teruggedacht tot me. Het gekraak van de her en der kromgetrokken vloer in de gang verandert in ons gelach, de houtnerf op het plafond waar ik voordat ik in slaap viel uren naar heb liggen staren verandert in iemands sigarettenrook en lijkt me iets toe te fluisteren.

Ik zie de make-upartikelen die verspreid voor de spiegel liggen, de kleding en het ondergoed die in de afgeladen vakkenkastjes in de inbouwkast lagen gepropt, en de berg cup-noedels in de krat in de smalle keuken voor me. Die beelden doen me zelfs de geur herinneren van de dagen dat we daar leefden.

Nadat ik wel een half uur in bed onder de dekens heb liggen piekeren, zet ik een berichtje in de appgroep van mijn werk.

Goedemorgen, Itō hier. Ik heb sinds gisteren een licht hoestje. Ik heb geen koorts, maar ik zou het fijn vinden om voor alle zekerheid vandaag een dag vrij te nemen. Sorry voor het ongemak en alvast bedankt voor jullie begrip.

Ik krijg meteen een reactie van degene die over de roosters gaat.

Akkoord. Begin volgende week wordt het plan voor de toekomst vastgelegd, dus dat zal ik t.z.t. aan je doorgeven. Gezien de situatie waarin we verkeren, zal ik voor de zekerheid het hoofdkantoor ook op de hoogte brengen. Beterschap!

Dank je wel! Ik denk dat het waarschijnlijk symptomen van een gewone verkoudheid zijn, maar in het geval dat ik toch verhoging of zo krijg, zal ik meteen contact opnemen. Veel dank voor je begrip!

Tot ergens halverwege afgelopen maand heerste er over het geheel genomen nog een enigszins sceptische houding tegenover het virus. Er was een hoop ophef, maar er waren ook veel mensen die zeiden dat het uiteindelijk niets anders was dan een griep, dat het nergens voor nodig was om zo bang te zijn en dat mondkapjes geen zin hadden. Er heerste weliswaar een unheimisch gevoel van angst gemengd met een vreemd soort opwindning, maar toch bleef de sfeer binnen de grenzen van de foutenmarge van het dagelijks leven.

Het aantal verontrustende berichten uit het buitenland nam echter geleidelijk toe, en vanaf het eind van afgelopen maand tot aan het begin van deze maand begonnen er geruchten de ronde te doen over of ook Japan uiteindelijk in lockdown zou gaan.

En toen, vijf dagen geleden, werd de noodtoestand afgekondigd, en kwam de spanning die zich tot dan toe gaandeweg in iedereen had opgebouwd er in één klap uit. Niet alleen in het nieuws, maar ook in de lokale supermarkten: mensen begonnen te hamsteren, waardoor alle mondkapjes, desinfecterende gel en toilettrollen verdwenen, ook uit de drogisterijen. Er waren steeds minder mensen op straat, en op mijn werk werden we overstelpt met allerlei af te handelen zaken. Ik ben parttime verkoopmedewerker in een delicatessenzaak in een winkelcentrum op loopafstand van mijn flat, in een van de filialen die een grote supermarktketen verspreid over de hoofdstad heeft geopend.

Het is een klein zaakje, met in het koelvak en op een tafel zo'n dertig schalen met bijgerechten en salades naast elkaar uitgesteld, waaruit klanten kiezen wat ze lekker vinden en wat wij vervolgens in wegwerpbakjes scheppen. Aangezien we alleen maar kant-en-

klare producten verkopen die in de ochtend vanuit een centrale keuken worden aangevoerd, hebben we geen eigen keuken, en met vier klanten is de zaak al vol. Sinds ik hier drie jaar geleden ben begonnen met werken wordt hetzelfde menu steeds weer herhaald. Er zijn bovendien veel vaste klanten die elke dag komen, waardoor je zou denken dat ze op den duur misschien uitgekeken raken op het menu, maar misschien scheidt het juist rust, want het is een populaire zaak; de verkoop loopt goed, en rond lunchtijd en aan het eind van de middag vormt zich er altijd een rij. Maar zoals we al vreesden is er sinds eind vorige maand een forse terugloop in het aantal klanten, en raakte de boel binnen de kortste keren ontregeld. Toen er eindelijk weer klanten kwamen, kregen ze onderling onenigheid over het al dan niet dragen van een mondkapje, en daarnaast krijgen we tegenwoordig ook telefoontjes waarin bijvoorbeeld beweerd wordt dat we niet voldoende coronamaatregelen nemen.

Liggend op mijn zij bedenk ik dat het misschien geen goede zet van me was om via een appje te melden dat ik een hoestje heb. Waarom heb ik gelogen dat ik hoest? Wat bezielde me in vredesnaam om in een tijd als deze te zeggen dat ik hoest? Ik snap het zelf ook niet.

Even later pak ik mijn telefoon, ga naar de site met het artikel over Kimiko en neem de tijd om alles nog eens vanaf de eerste regel te lezen. Het stemt me weer somber en mijn ledematen voelen zwaar aan. En los van de reden die ik heb gegeven, ben ik toch blij dat ik vrij heb genomen. In deze staat kan ik onmogelijk mijn werk doen, ook al hoef ik alleen maar te staan.

Ik stap uit bed, haal gerstenthee uit de koelkast en drink er een glas van. Daarna pak ik een doos van de plank van de inbouwkast. Het is een vrij grote schoenendoos met gedeukte hoeken en een licht gescheurd deksel, waarin ik brieven, agenda's en notitieboekjes van vroeger heb gestopt.

In de versleten doos, waarvan de oorspronkelijk diepbloauwe kleur totaal is vervaald, heeft een paar hoge hakken gezeten die

mijn moeder vroeger ergens had gekocht. Ik weet nog hoe mijn moeder die spierwitte hakken opgetogen binnenshuis aantrok en ze – vermoedelijk omdat ze er zo blij mee was – aanhield terwijl ze op de tatamivloer instant-*rāmen* zat te eten. Nadat ik erom had gevraagd kreeg ik die lege doos van mijn moeder, en ik besloot er stickers, onbenullige bijlagen van stripboeken, briefjes die ik met vriendinnen op school had uitgewisseld en dat soort dingen in te doen. Nog altijd is het een gewoonte van me om er af en toe dingen in te doen die ik graag wil bewaren. Talloze verhuizingen later, na allerlei dingen achtergelaten te hebben en kwijt te zijn geraakt, besefte ik dat deze schoendoos het enige is wat altijd is gebleven. Normaal gesproken neem ik de doos echter nooit in mijn handen, laat staan de inhoud ervan. Hoewel het mijn eigen spulletjes zijn, die ik om de een of andere reden nooit heb weggegooid en helemaal hier mee naartoe heb genomen, krijg ik nu ik hiermee bezig ben het gevoel alsof ik de erfenis van een ander zit te bekijken.

Wanneer ik het deksel optil, zie ik aan de ene kant een kleine, marineblauwe mobiele klaptelefoon en een lader. Hoewel ik er zelf naar zoek, slaat mijn hart een slag over zodra ik hem zie liggen. Ik plug de lader in de mobiele telefoon waarvan ik niet weet of hij nog werkt, steek hem in het stopcontact, en na ongeveer een half uur gewacht te hebben, houd ik de aan-uitknop lang ingedrukt. Het kleine scherm licht op alsof het langzaam levensadem wordt ingeblazen, en de opstarttoon klinkt.

Zou ik, hoewel ik mijn eigen telefoonnummer had gewijzigd zodat niemand contact met me kon opnemen en ik zo alles achter me kon laten, alleen de nummers van bekenden van vroeger hebben bewaard omdat ik onbewust aanvoelde dat ik ze op een dag als vandaag nodig zou hebben?

Er staan slechts zeventien namen in mijn opgeslagen contacten.

Onder de 'K' zie ik Kimiko's naam. Ik selecteer de naam Lan Katō die daar vlak onder staat, waarop haar nummer in beeld

verschijnt. Vervolgens ga ik naar de ‘M’ van Momoko. Momoko Tamamori. Ik noteer allebei hun nummers in de notities van mijn huidige telefoon.

Waar Lan Katō en Momoko Tamamori op dit moment zijn en wat ze doen, weet ik niet. De laatste keer dat ik ze zag was toen ze dat bewuste huis verlieten. Toen we een jaar of twintig waren. Sindsdien heb ik met geen van beiden meer contact opgenomen. Als ik gisteren niet toevallig op het artikel over Kimiko was gestuit, had ik wellicht nooit meer aan hen teruggedacht.

De tijd die we met zijn allen in dat huis hebben doorgebracht komt als een reeks onsamenhangende beelden weer tot leven.

Met een beeldresolutie die telkens plots hoger en dan weer lager wordt, krijg ik allerlei stemmen en gezichtsuitdrukkingen binnen. Ik denk niet dat deze telefoonnummers nog kloppen, en ik voel er bovendien niets voor om nu, na zo’n lange tijd, contact met die twee op te nemen. Maar Lan en Momoko zijn de enige twee met wie ik over Kimiko kan praten. Zij zijn de enigen met wie ik de zorgen die ik nu voel kan delen.

Ik ben bang dat Kimiko wat heeft losgelaten over haar verleden met ons. Misschien zijn er tijdens het onderzoek wel allerlei bewijsstukken in haar woning gevonden uit de periode waarin we samen hebben geleefd, en is er achter de schermen een strafrechtelijk onderzoek gestart. Die gedachte maakt me rusteloos. Er is weliswaar nog niemand bij me langs geweest, maar het zou zomaar kunnen dat Lan en Momoko wel zijn benaderd en gedagvaard, en inmiddels al zijn ondervraagd door de politie.

Als ik er rustig over nadenk, is wat we hebben gedaan ondertussen misschien al verjaard. Misschien worden we niet aangeklaagd voor een zwaar strafbaar feit. Lan, Momoko en ik waren nog jong, en we deden wat Kimiko ons opdroeg. Maar hoe zit het met Cotomi? Waarom en door wiens schuld is Cotomi uiteindelijk doodgegaan? Kun je feitelijk stellen dat het niets met ons te maken heeft gehad?

Naarmate ik er langer over nadenk, begint er een onrust die ik niet van angst kan onderscheiden op me te drukken. Ik krijg een paniekerig gevoel op mijn borst alsof hij stilletjes door een gigantische bakplaat wordt geplet, tranen wellen op in mijn ogen. Wat nu? Moet ik doen alsof ik het artikel nooit heb gezien, geen contact met Lan of met Momoko opnemen en mijn mond houden? Of is het wellicht beter om de politie te vertellen wat ik weet?

Mijn verbeelding gaat van kwaad tot erger en belemmert mijn zicht. Hoe zou het met die twee gaan? Wat zouden ze op dit moment aan het doen zijn, en waar? Hun nummers kloppen vast niet meer. Maar als ze toch niet kloppen, kan ik ze dan niet net zo goed proberen te bellen? Ik leg mijn telefoon weg en trek het dekbed over mijn hoofd om alles te verdrijven. Het daglicht wordt geblokkeerd, en in de lauwwarme duisternis van de lente knipper ik herhaaldelijk met mijn ogen. En zo val ik heel even in slaap.

Ik heb een ongrijpbare droom, waarvan me enkel duidelijk is dat het een nachtmerrie is. Hoe komt het toch dat je bij nachtmerries altijd weet dat het een nachtmerrie is, hoewel er geen concrete gebeurtenissen of personen in voorkomen, hoewel er niets dan tijd is? De nachtmerrie zit onophoudelijk achter me aan, als een donkere, meedogenloze golf. Als ik wakker word, is zowel mijn borst als mijn rug drijfnat van het zweet. En dan bel ik het nummer van Lan Katō.

Na de zesde keer overgaan hoor ik een vrolijke stem ‘hoi’ zeggen. Ik voel mijn onderkaak trillen van de zenuwen.

‘Neem me niet kwalijk, maar... is dit het nummer van Lan Katō?’

‘Ja,’ antwoordt Lan, dit keer met een iets lagere stem.

Het is Lan. Mijn hart bonst.

‘Ehm, je spreekt met Hana.’

‘Hana?’

‘Ja ehm, met Hana Itō, vroeger hebben we samen...’

‘Hana...’ Na een korte stilte zegt Lan: ‘De Hana die ik denk dat het is?’

‘Ja, die Hana. Sorry dat ik onaangekondigd bel.’ Ik neem de telefoon in mijn andere hand en druk hem stevig tegen mijn oor. ‘Ik had niet gedacht dat ik je aan de lijn zou krijgen. Sorry hoor, dat ik zomaar opeens bel.’

‘...wat is er? Hoe kom je aan mijn nummer?’

‘Dat stond nog in mijn oude mobieltje.’

‘Aha.’

Ik hoor Lan een kleine zucht slaken.

‘Het spijt me echt ontzettend dat ik je zo laat schrikken.’

‘O nee, maakt niet uit... ik ben gewoon een beetje verrast. Want ja, het is al zó ontzettend lang geleden.’

‘Dat kun je wel zeggen. Sorry. Eerlijk gezegd bel ik je vanwege Kimiko.’

Achter Lan hoor ik stemmen van kinderen die vrolijk aan het ravotten zijn. Erdoorheen hoor ik ook vrouwen praten. De geluiden verdwijnen iets naar de achtergrond, waaruit ik opmaak dat Lan zich heeft verplaatst.

‘...Kimiko? Bedoel je dé Kimiko?’

‘Ja.’

‘Wat is er met haar?’

‘Gisteren stuitte ik op een incident waar Kimiko bij betrokken is...’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik kwam het op internet tegen.’

‘Wat voor incident?’

‘Kimiko is opgepakt. Ik schrok van het nieuws. De rechtszaak is al begonnen, en daarom dacht ik – het is maar speculatie –, maar ik dacht dat het misschien ook iets met ons te maken had, en daarom wilde ik jou graag spreken...’

‘Wacht even,’ valt Lan me in de rede. ‘Waar heb je het over? Ik snap totaal niet wat je zegt. Waarvoor is Kimiko opgepakt? Wat

bedoel je met dat het misschien ook iets met ons te maken heeft? Heeft Kimiko soms iets verteld?’

‘Nee, dat is niet de reden. Ik las dat Kimiko een meisje in haar flatwoning heeft gevangengehouden en verwond, en dat ze daarvoor is gearresteerd. Vermoedelijk... heeft ze hetzelfde gedaan als toen en is ze daarvoor opgepakt. Mogelijk krijgt ze ook problemen vanwege haar verleden en zullen er allerlei zaken aan het licht komen. Geen idee of dat echt aan de hand is, maar ergens vrees ik ervoor.’ Ik verzamel moed en vraag: ‘...Lan, heeft er niemand contact met jou opgenomen? De politie of een dergelijke instantie?’

‘Nee natuurlijk niet!’ Lan lacht alsof ik iets belachelijks heb gevraagd, maar in die lach bespeur ik een zweem van bezorgdheid.

‘Ik maak me sinds gisteren al zorgen, en... nou ja... ik vraag me af of ik niet beter naar de politie kan gaan om mijn verhaal te doen.’

‘Wat?’ vraagt Lan verbaasd. ‘Verhaal te doen? Welk verhaal?’

‘Over vroeger, wat ik over Kimiko weet en zo.’

‘Ho, hou op met die geintjes,’ zegt Lan op een gedempte maar nadrukkelijke toon. Daarop roept iemand haar, waarop ze opgewekt ‘oké!’ antwoordt. ‘Luister, ik heb nu bezoek, dus...’

‘Ja, ik hoor het. Sorry.’

‘Waar woon jij nu, Hana? In Tokio?’

‘Ja.’

‘Misschien kunnen we beter ergens afspreken en dan praten. Vanwege corona is het misschien wat lastig... maar als het even kan, is het denk ik beter om dit niet over de telefoon te bespreken.’

‘Mee eens, het lijkt mij ook beter om af te spreken en dan te praten. O trouwens, Momoko, weet je Momoko nog? Ik weet niet of ze nog hetzelfde telefoonnummer heeft, maar ik kan denk ik beter ook met haar contact opnemen, mocht zij ook kunnen komen.’

‘Momoko zal niet kunnen,’ zegt Lan kort.

‘Hoezo niet?’

Dat vertel ik je wel als we elkaar zien... Zeg Hana, haal de politie en zo er in geen geval bij, oké? Duidelijk?’

‘Duidelijk.’

We leggen dag, tijdstip en plaats van ontmoeting vast en hangen dan op.

2

Lan Katō, die ik voor het eerst in twintig jaar weer zie, heeft een heel andere uitstraling gekregen.

Ze is klein van stuk, net zoals in mijn herinnering, maar ik krijg de indruk dat ze een maatje voller is geworden, waardoor ik het gevoel krijg dat de balans in haar lichaam op de een of andere manier zoek is. Als ze mij niet had gezien en haar hand naar me had opgestoken, dan had ik haar niet direct herkend, zelfs niet in dit vrij lege café.

Lan draagt een ecruë tuniek van luchtig katoen en heeft een mondkapje op dat zo groot is dat het haar halve gezicht bedekt. Ze draagt haar lichtbruin geverfde haar naar achter in een staart, en in haar haargrens vangen grijze haren, die met een borstel gekamd lijken, het licht op en glinsteren zwak. In de uitdrukking van haar ogen, waaromheen zware bruine oogschaduw en een royale hoeveelheid mascara is aangebracht, leeft een spoor van vroeger voort.

Haar voorhoofd is nog even smal als altijd, wat me doet terugdenken aan die keer dat we – Lan, Momoko en ik – in het holst van de nacht de breedte van onze voorhoofden en ogen gingen meten en met elkaar vergelijken. Ik herinner me nu dat Lan zich sindsdien graag opmaakte, en het is ook een keer voorgevallen dat ze terwijl ze allerlei make-up bij me uitprobeerde moest lachen om het idee hoe erg ik, die niet thuis was in dat soort dingen, van gezicht zou veranderen met haar technieken, en dat we het alle drie uitproest-

ten van het lachen bij het zien van mijn voltooide gezicht. Nu ik Lan zo voor me zie en aan zulke dingen terugdenk, hakt de realiteit erin dat er een enorm lange tijd is verstreken, en voel ik een licht kloppende pijn achter mijn borstkas.

We bestellen ieder een drankje, zonder de vrolijke beleefdheden die je uitwisselt bij het weerzien met een dierbare vriend van vroeger, zoals ‘Leuk je weer te zien’ of ‘Hoe gaat het met je?’. Aangezien haar mond bedekt is, weet ik niet wat voor uitdrukking Lan op haar gezicht heeft, en terwijl om ons heen alles compleet bewegingloos lijkt te zijn, blijven we een tijdje zwijgen.

Nadat er twee ijskoffies op tafel zijn gezet, zeg ik: ‘Ik ben blij dat je mij meteen herkende,’ waarop Lan kort antwoordt: ‘Dat kwam doordat je bij de ingang onrustig om je heen stond te kijken.’ Op het mondkapje dat ze heeft afgezet met de hand waarin ze daarvoor haar mobiele telefoon vasthad, zit een veeg baksteenrode lippenstift.

‘Kimiko,’ zegt Lan, ‘wat heeft ze... wat voor incident heeft ze veroorzaakt? Ik heb het online proberen te vinden, maar het werd me niet helemaal duidelijk.’

Lan trekt zich niets aan van mijn nervositeit en praat tegen me alsof we een gesprek oppakken dat we onlangs hebben gevoerd.

‘Was het op het nieuws? Wat... was het ernstig?’

‘Nieuws, of ja...’ Ik open de site met het artikel waarvan ik vooraf een bladwijzer heb aangemaakt en geef mijn telefoon aan Lan. Ze staart er met een ernstige blik naar, scrolt met haar vingertop een stukje verder om vervolgens weer naar het scherm te turen.

‘Hoe heb je dit gevonden?’ vraagt Lan nadat ze mijn telefoon over de tafel naar me heeft teruggeschoven.

‘Ik zat op Yahoo zomaar wat artikelen over grote incidenten te lezen, en dan verschijnt er onderin altijd een reeks soortgelijke incidenten, met een link naar de inhoud van dat artikel. Incidenten van jaren geleden en links met kleine voorvallen uit regionale

kranten waarvan ik de naam niet eens kende; er verschenen een heleboel van dat soort artikelen. Ik bleef maar doorklikken en uiteindelijk kwam ik bij dit artikel terecht.’

‘In Shinjuku... niet daar in Sangenjaya dus,’ zegt Lan met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Er stond dat Kimiko zestig is, toch? ... dan was ze met andere woorden destijds dus veertig? Zo om en nabij? Ongeveer even oud als wij nu zijn?’

‘Ja.’

‘Als je dat bedenkt is het toch gestoord?’ Lan lijkt de woorden uit te spuwen. ‘Ik kan het haast niet geloven. Veertig, dat zou betekenen dat wij op dit moment meisjes van een jaar of twintig rekruteren en een dergelijk leven leiden. Dat is toch van de zotte?’ Na die woorden schudt Lan licht met haar hoofd. ‘Maar Hana, hoe komt het dat je zo van slag bent door dit incident waar Kimiko bij betrokken is? Het heeft toch niets met ons te maken? Bovendien heeft het incident zelf vorig jaar plaatsgevonden en is de rechtszaak toch al begonnen?’ Ik knik. ‘Toen wij samenwoonden heb ik vast weleens gedacht dat het een gestoorde situatie was. Maar goed, wij waren een jaar of twintig, het is allemaal een hele tijd geleden. Ik denk niet dat die dingen nu nog voor problemen zullen zorgen.’

‘Maar stel nou dat er in Kimiko’s huis, weet ik veel... nou ja, bijvoorbeeld nog een stapel pasjes uit die tijd ligt, zal de politie zich dan niet afvragen wat dat zijn? En stel dat Kimiko dan gaat praten, dan zal haar denk ik op zijn minst gevraagd worden naar de omstandigheden, ook als ze niet wordt beschuldigd van een misdrijf. Er is waarschijnlijk zoiets als een verjaringstermijn, maar wat wij hebben gedaan... nou ja... ik weet niet in hoeverre dat problemen oplevert.’

‘En daarom overweeg jij dus om welbewust naar de politie te gaan om te vertellen dat je vroeger bij haar leven betrokken was?’ Lan zet grote ogen op en zegt stomverbaasd: ‘Je denkt er veel te veel over na.’

‘Denk je?’

‘Ja! Je fantasie slaat compleet op hol. Wat wij hebben gedaan stelt in wezen weinig voor. Zo zie ik het. Het is niet iets om na twintig jaar nog wakker van te liggen. Tegenwoordig doen jonge meisjes toch veel ergere dingen?’

‘Denk je, ja?’

‘Ja.’ Lan lijkt even na te denken en zegt dan: ‘Bovendien werden wij toch... gedwongen om die dingen te doen?’

‘Ja, maar Cotomi is doodgegaan, we weten nog steeds niet wat er werkelijk met haar gebeurd is, en door ons is ze erin verzeild geraakt, of ja, hoe dan ook, toen gebeurde dat...’

‘Cotomi? Wie is dat ook alweer...? O!’ Lan knikt kort. ‘O ja, die hostess in de nachtclub in Ginza waar jij op “expeditie” naartoe ging.’

‘Ja.’

‘Nee, nee, nee, dat staat er denk ik los van, hoor! Dat komt honderd procent door de situatie waarin zij zat... Daar hebben we het destijds toch ook over gehad? Of niet dan? Ik was er inderdaad flink van geschrokken, maar... Je wil toch niet zeggen dat je nog steeds denkt dat het jouw schuld is, Hana?’

‘Nee, dat niet, maar...’ Ik schud mijn hoofd.

‘Absurd, toch? Die mensen waren geen van allen goed snik.’ Lan haalt haar schouders op. ‘Dus luister, kalmeer eens een beetje. Verzet je zinnen. Trek niet zo’n gezicht. Het heeft toch geen zin om je zorgen te maken over iets wat zo ontzettend lang geleden is gebeurd dat niemand het zich nog herinnert? Natuurlijk is het even schrikken als Kimiko’s naam op deze manier uit het niets oppopt. Mja, en dan ook nog in een vergelijkbare situatie, met het gevanghouden van een meisje en zo... Ik snap wel hoe je je voelt, hoor. Maar luister, het komt goed. In het onwaarschijnlijke geval dat er iets ernstigs aan de hand was, dan was de politie allang gekomen. Ik bedoel, het zijn allemaal niet meer dan wat zwarte bladzijden uit ons verleden. Het was jeugdige onstuimigheid en tegelijkertijd zijn het zwarte bladzijden uit ons verleden.’